

Lovčický občasník č. 8

listopad 2008

Během půl roku, což je přibližně doba od jednoho občasníku ke druhému, mě napadne spousta věcí, o kterých bych chtěl napsat. Nakonec si musím vybrat. V minulém čísle jsem slíbil, že zřídím schránku, kterou bude možno využít k vyjádření názoru na dění v obci, položení dotazů Obecnímu úřadu, připomínek i k obsahu Občasníku atd. A je určena pro ty, kteří se neváhají podepsat, ale i pro ty nesmělé, kteří se podepsat nechtějí a nebo nemohou.

Prvnímu docela obsáhlému dopisu, který poukazuje na skutečnosti, jak si naprosto nesmyslně kazíme a zneprůjemňujeme život ve vesnici, spolu s některými událostmi letošního roku dávám za pravdu. **Lovčice**, tedy naše místo žití a je jedno, jestli tady přebýváme nastálo nebo o víkendech, je příjemné místo. Nejen tím jak vypadají, ale hlavně - aspoň já to tak cítím - lidmi co tu žijí. Ne, že by to byla vždycky idylka bez bouřek a sloty. To ne. Ale i to patří k životu. Důležitá je ale vůle většiny držet pospolu a vzít za práci když jde o společnou věc. Výčet akcí, které se každý rok pořádají, a je jich stále více, je toho důkazem. Pro děti, pro dospělé.

A proto je naprosto zbytečné chování některých z nás. Jako by civilizace a s tím spojené zvyklosti a pravidla jednání, ke kterým jsme jako lidi dospěli, byla na úrovni o několik století / a to jsem k některým jedincům hodně shovívavý/zpět. U náctiletých a těch v letech okolo lze nepořádek ještě vysvětlit - **ne omluvit** - nevyzrálostí a stále dětinskou snahou ukázat svou „nezávislost“.

Ovšem tím, že udělám „čurbes“ v čekárně a počkám až to dospělí / protože ty to nejsi / uklidí, snad ani před sebou nevyrosteš a chlapák z tebe nebude. To je opravdu o něčem jiném. Bohužel, ale i dospělí, teď myslím většinou, mnohdy svým chováním a jednáním, ne že nedávají dobrý příklad, to od některých snad ani nelze očekávat, ale bohužel ukazují normu, co si mohou dovolit. Zmíním se o skutečnosti, ke které několikrát došlo. **ZLODĚJNA!** Jinak se chování, o kterém chci psát nazvat nedá. Protože ať malá nebo velká, je to zlodějna. Všichni jsme rádi když si navzájem hlídáme majetek, chalupy, domy. Všimáme si cizích lidí ve vesnici. A je to potřebné, protože bohužel, někteří máme zkušenosti s vykradenou chalupou. A tak je určitě lepší se „zbytečně“ zeptat „co hledáte než si potom vyčítat „měl jsem to udělat“.

Chci se ale zmínit o chování a jednání některých z nás. Těch co tu bydlíme nebo trávíme víkendy. O zlodějnách, kdy nejde o velkou škodu materiální, ale hlavně o škody ve vztazích a důvěře. O co jde? Ukradené ryby /přes noc při čištění rybníka/, dřevo od klubovny hasičů / není obecní a i kdyby bylo.../, maso a tlačenky při společné zabíjačce, koláče. Asi to pachatelům stojí za to. Ale musí to být silný žaludek, klidně / nebo možná ne klidně / se potom s ostatními bavit. Trochu jsem přemýšlel jestli o tom psát. Ale ano! Je to hlavně pro ty, kteří mají snahu takovýmto jednáním kazit dobrou atmosféru a chuť ostatních do práce. Aby věděli, že to není jedno. Že to není normální.

Následné vzpomínání některých událostí našťastí potvrzuje, že se dokážeme domluvit a zorganizovat úspěšné prožití volného času. Jak pro dospělé, tak pro děti. Ještě než se k tomu dostanu, zmíním se o vylepšení vzhledu obce, které se podařilo ve spolupráci s obecním úřadem udělat. Opravila se komunikace na „Hojšíně“, dodělalo se okolí zvoničky, vyčistil se potok, hasiči dále vylepšovali klubovnu, zkulturnili okolí klubovny. A do konce roku ještě jedna změna. Bude znovu vybudován **místní rozhlas**. My starší pamatujeme, že fungoval. Vyhrával, informoval, udílel příkazy kam kdo má jít za prací. Ústředna byla v č.p. 8 - v budově národního výboru / dnes už tato část neexistuje /. Marně vzpomínám, kdy se vysílalo naposledy. Jestli si někdo vzpomene, dejte vědět. Tak si přejme, jestliže je vše o komunikaci, ať nám rozhlas pomůže.

Následné vzpomínání některých událostí našťastí potvrzuje, že se dokážeme domluvit a zorganizovat úspěšné prožití volného času. Jak pro dospělé, tak pro děti. Ještě než se k tomu dostanu, zmíním se o vylepšení vzhledu obce, které se podařilo ve spolupráci s obecním úřadem udělat. Opravila se komunikace na „Hojšíně“, dodělalo se okolí zvoničky, vyčistil se potok, hasiči dále vylepšovali klubovnu, zkulturnili okolí klubovny. A do konce roku ještě jedna změna. Bude znovu vybudován **místní rozhlas**. My starší pamatujeme, že fungoval. Vyhrával, informoval, udílel příkazy kam kdo má jít za prací. Ústředna byla v č.p. 8 - v budově národního výboru / dnes už tato část neexistuje /. Marně vzpomínám, kdy se vysílalo naposledy. Jestli si někdo vzpomene, dejte vědět. Tak si přejme, jestliže je vše o komunikaci, ať nám rozhlas pomůže.

LOUČICKÉ JURO – máš ho v peněžence?

Co to je? Přece peníz Lovčic! Světem vládne finanční krize, kurz koruny stoupá a klesá, firmy mají potíže. Optimismus je třeba ošetřovat. Experti diskutují o termínu zavedení eura v České republice. A v této nejisté době, jsou raženy mince v Lovčicích – „**LOUČICKÉ JURO**“.

Peníz s omezenou platností – použít ho můžete pouze v klubovně hasičů – ale s pevným kurzem:

1 JURO = 25,- Kč / kdykoliv směnitelné zpět na české koruny /

Rok 2008 se tak stává rokem **první ražby** peněz na území Lovčic dříve Loučic.

„Člověče, nezob se!“ Turnaj pro malé i velké. Všichni to umíme, všichni se rozčilujeme. A tak byly k vidění slzy i radostné výkřiky. Skvělé odpoledne, které do konce roku zopakujeme. Tak trénujte! Víte jak hodit šestku? Jak říkal Pét'a: „Zeknu sest a padne sest.“ Jak jednoduché. Tématické oblečení je vítáno.

Pravidelné rybářské závody dětí i dospělých sebou nesou nezbytné měření. Má míru? **Na rybu koukej!**

Vyřezávání a úprava dýní přinesla překvapivé zjištění. Ty děti dokáží být i ticho! To, že jsou šikovné, víme.

Country posvícení nezklamalo nikoho. Skvělá hudba, dobrá zábava, je se na co těšit příště.

Bez **turnaje v mariáši** by nebyla ta správná pouť. Účast mistra republiky /vpravo/ je dokladem toho, že úroveň stoupá. A vítěz 4.ročníku - **Josef Dušánek**. Prapor Lovčic podržel svým 2.místem Vlastimil Popelka, což je při 28 účastnících dobré. Škoda, že ubylo domácích a úplně chyběly mezi soutěžícími ženy. Tak příště?

Zbylo mě tady místočko. Pánové chodíte k vodě brzy ráno? Ne? Chyba, velká chyba. Je tam moc hezky!

Vyčištěný Lovčický potok byl okamžitě využit k uspořádání závodů lodí a lodiček.

Konec prázdnin. Letos byla závěrečná „oslava“ pojata jako karneval se závěrečnou diskotékou.

Jízdu na kole, která se dá často nazvat neopatrná a někdy zběsilá, zažíváme u dětí často. Aspoň jedno odpoledne mohli předvést svou obratnost při závodě zručnosti.

Prověření různých dovedností, soutěže, ceny za předvedené výkony a k tomu všemu pěkné počasí – to je hlavní znak vydařeného Dětského dne

Když jsem sledoval, ať v televizi nebo na živo / dlouhá léta jsem žil na Moravě /, různá folklorní vystoupení, pokládal jsem si otázku, zda měl náš kraj charakteristický kroj. A našel jsem. **Čáslavský kroj**. Je skutečností, že kroje v Čechách zanikaly mnohem dříve než některé kroje moravské a slovenské. Přispíval k tomu častý styk s městským životem a s tím spojené přejímání městské módy. Hlavně kraje vyspělejší velmi brzo upustily od lidového kroje. Tak upadl i na Čáslavsku zdejší kroj v zapomnutí. Dlouho se nedařilo tento kroj vzkřísit. Teprve v roce 1937 po odborné přednášce paní B. Merhautové-Vašatové, tajemnice Ústředí venkovských žen se podařilo dát čáslavský kroj dohromady. V muzeu byla nalezena rytinka znázorňující starý městský kroj. Za pomoci nejstarších rodů a usedlíků, za pomoci obyvatel byl Čáslavský kroj rekonstruován.

Znakem čáslavského kroje je jednoduchost, nevťiravost a elegance – může-li se tohoto výrazu u lidového kroje použít. Klidná rovina čáslavského kraje jako by se odrážela i v celém kroji.

Krátce k **popisu**. **Sukně** je taftová měňavá modrozelená, modročervená nebo modrozlatá. V pasu je nabíraná, upravená do pásku. Šířka sukně je 3,5 až 4 m. Nad dolním okrajem ve výši 10 cm byla našita celohedvábná stuha odlišné barvy s podélným proužkem. Sukně sahala asi do půl lýtek. **Šněrovačka** byla z brokátu. Děvčata nosila šněrovačku nejčastěji z modrého brokátu, ženy z černého, zlatem nebo stříbrem protkaného brokátu. Vpředu byla šněrovačka prodloužena do špiček. **Kosička** – trojčípí šátek z bílého linolu, bohatě vyšíváný, který se nosil přes ramena, jeho cípy přes prsa zkrříženy a podstrčeny pod patku šněrovačky. **Zástěra** byla rovněž z bílého linolu, bohatě vyšíváná výplněmi, dírkovým a plným vyšíváním. Šířka zástěry byla asi 130 cm. V pase byla upravena do pásku. Na hlavě nosily vdané ženy zlaté nebo stříbrné **čepce**. Děvčata nosila čelenku bohatě vyšívánou zlatem a stříbrem. Na nohou nosily ženy kožené nebo sametové černé **lodičky**. Tolik k výtahu z popisu čáslavského kroje tak jak byl popsán v r. 1939.

Podívejme se do truhel, skříní, do komor, na půdy. Bylo by ohromné, kdyby se někde kroj nebo jeho části ukrývaly a mohli jsme jej zrekonstruovat v Lovčicích.

Z historie školy:

V minulém čísle jsem psal o začátku vyučování v Lovčicích. Souběžně s tím se rozhodlo o stavbě školní budovy. To „Jak stavba školní budovy v Loučicích provedena býti má usneseno bylo na schůzi místní školní rady a obecního výboru dne 14. února 1890. V této schůzi ustanoveno material, kámen, vápno, písek, cement, cihly, tašky, kamna, hromosvod, nářadí školní, dlažbu venkovní, ploty, pumpu opatří místní školní rada, ostatní hmoty a práce pronajmou se řízením ofertním. Ustanovena stavební komise do níž zvoleni pánové: Václav Havránek, rolník v č.9, Václav Vítek, rolník v č.31, Antonín Pavlík, rolník v č.48 a Emanuel Klimpl.“

„Zadání prací s hmotou při stavbě školní budovy v Loučicích stalo se dne 1. dubna 1890 a zadány práce:

A, zednická s částečnou hmotou, klempířská s hmotou, pokrývačská panu Josefu Mináříkovi mistru zednickému za 1 422 zl.

B, práce tesařská s hmotou panu Josefu Mináříkovi, mistru zednickému v Horních Bučicích za 1 200 zl.

C, práce truhlářská, zámečnická, natěračská, sklanářská s hmotou, panu Janu Šlejtrovi, truhláři ze Zbislavi za 700 zl.

POČÁTEK STAVBY : 10.dubna 1890 počato s kopáním studně

15. dubna 1890 počato s kopáním základů

17. dubna 1890 položen první kámen do základů

Dokončená stavba školní budovy v Loučicích ohledána byla dne **25.srpna 1890** komissí colaudační vyslanou sem c.k.okresní školní radou v Čáslavi. Komisse shledala budovu přesně dle nástinů postavenou, přijala ji za školu a povolila, že v oné budově může býti vyučováno počátkem příštího školního roku a sice od 15. září 1890.“

Všimněme si termínu zahájení a ukončení. Až se tomu nechce věřit.

25.dubna byl dočasný správce školy Emanuel Klimpl jmenován definitivním učitelem v Loučicích. Spolu s tímto dekretem bylo přiznáno roční služné 400 zl., + funkční přírůstek 50 zl., a ostatní požitky podle třídy služného učitelstva.

Je skoro předvánoční čas, čas zastavení a pokud možno klidu. V roce 1890 se oslava vánoc od dnešních zvyků trochu lišila. Ale sváteční nálada i potřeba sdílet tyto okamžiky s ostatními byla intenzivnější než dnes. Dokládá to zaznamenaná „slavnost stromku vánočního pro školní dítky v Loučicích konaná 24. prosince 1891. V školní učebně postaven byl vánoční stromek ozdobený cukrovím, jablky, pozlacenými ořechy a ozářený četnými svícemi. K slavnosti jež počala o 5. hodině večerní, dostavila se všechna školní mládež četné množství rodičů a přátel školní mládeže. Žák Černovský Antonín z č.p.32 přednesl proslov, načež zaspívaly školní dítky píseň „Nesem vám noviny“. Žákyně Horáková z č. 5 přednesla báseň „Štědrý večer“ ... dalo by se ve výčtu vystupujících pokračovat. Školním dítkám byl vysvětlen význam vánočního stromku a rozdány školní potřeby, jablka, ořechy a cukroví. Na uspořádání slavnosti a koupi dárků přispěli mnozí obyvatelé i hosté. Od 1 zl. až po 10 kr nebo darování školních knížek a 20 archů papíru.

Vpravo je fotografie z loňského roku. **Betlémské světlo**. Přivezli jsme ho i do Lovčic. Tradice Betlémského světla začala před více než 900 lety. Mladý chlapec se zavázal jako dík za přežití válečné vřavy přinést zpět do svého rodného města plamének věčného světla z betlémské baziliky. Po třech letech přesně na vánoce svůj slib splnil. Novodobá tradice vznikla v roce 1986. Několik dní před Vánocemi bývá zapáleno v chrámu Narození Páně v Betlémě. Před Štědrým dnem se rozveze z Vídně do všech koutů Evropy a do USA. Prostřednictvím Českých drah putuje napříč republikou. Lidé si připálí a odnesou domů. **Světlo pokoje z Betléma** není kouzelné znamení, které by mohlo přičarovat pokoj.

Světlo je znamením naděje. Z jednoho plamene se rozšířilo a září svým poselstvím pro miliony lidí. Lidé si Betlémským světlem rozsvítí svíčky na vánočním stroměčku, postaví je do oken, dají připálit, přátelům, sousedům, známým. Všechny nás hřevědomí sounáležitosti, vědomí společného při oslavě Vánoc.

I letos plánujeme tento symbol – **Betlémské světlo** – do Lovčic přivést. Včas dáme vědět kdy a kde bude.

Pokračování povídky z č. 6 – Zazděná paní

- Však se jim za to mstil, jak mohl. Čeled' jeho pálila jim obydlí, plenila úrodu, zabíjela zvěř – a oni se nikde nemohli dovolati spravedlnosti. – Byly to těžké doby.

A jako byli pan Mikuláš s paní Kateřinou rozdvojeni, tak nebyla jedné mysli ani čeled'. Někteří se chtěli svému pánovi zalíbiti, a proto hověli jeho vášním a plnili jeho kruté rozkazy až příliš ochotně, ba někdy paní Katruši i poslušnost vypovídali. Málo jich bylo, na které se mohla úplně spolehnouti. Z nich zvláště jí byli oddáni panaš Epík a panna Václava. Oba lnuli k sobě vřelou nákloností a milovali svou velitelku. Činili jí pomyslení, hleděli jí zpříjemnit vše, co mohli.

Jednou, po nové mrzutosti s poddanými, vyjel si pan Mikuláš, aby nabyl klidu, na delší cestu. Když se blížil čas návratu, poslal své choti vzkaz po rytíři Vilému Šanovcovi, že odjíždí za králem do Uher, aby zatím, než se vrátí poskytl rytíři na hradě Lichnici útulku a použila jeho služeb. Mladý ten muž, dobrodruh světem prošlý, zamiloval si hned ctnostnou paní Katruši. Prokazoval jí rozličné pozornosti, obveseloval ji vyprávěním svých příhod ve světě a provázel ji na četných vyjíždkách. Tvářil se jako nejoddanější sluha, takže mu paní brzy úplně důvěřovala. Záhy se dověděl všechno o poměrech na Lichnici a podle toho kul své plány.

Když se pan Mikuláš dlouho nevracel, zvykla si paní Katruše na přítomnost cizího rytíře, neboť jednotvárný život na hradě plynul jí i všem jeho obyvatelům mnohem příjemněji. A Šanovec se horlivě staral, aby se v paninu přízeň co nejvíce vetřel.